

и азъ за несполученно то си прѣдпріятіе, но да но господъ ги вразуми“. (П. Р. Славейковъ, цит. п., стр. 32 и 33).

Слѣдъ извѣстно врѣме, Славейковъ оглажда първитѣ си стихове и отговаря съ по добъръ хуморъ въ началото на „Смѣсна китка“ 1852, стр. 2:

Тѣзъ тайни вѣсти отъ кждѣ сж,
Что шюшнатъ нѣкому въ Одесса,
Че мышка киткж-тж грабнала?
А котка мишкж-тж изяла?

.

Дали съ тая сатира Чинтуловъ не е цѣлилъ още отъ начало да подиграе Славейкова, който по това врѣме е подъ силното влияние на гръцката и сръбска книжнина? По сетившни самопризнания ни каратъ да прѣдполагаме, че тукъ наистина има подобенъ смисълъ. „Азъ пикого, казвалъ Чинтуловъ, не съмъ засмалъ чуждо какго Славейковъ“. ³¹

Тѣй се осѣти въ нашата книжнина първото литературно съперничество, което по-послѣ се подкача съ още по-голѣма язвителность, но въ основата му и сега, и по-късно лежатъ настойчивитѣ, императивни стремежи за надмощие и първенство у Славейкова.

Връщане въ Сливенъ. — Прѣзъ юлій 1849 г. Чинтуловъ свършва курса на Херсонската семинария. „По окончаніе курса, въ Іюль 1849 года Правленіемъ Херсонской Семинаріи причисленъ къ 2-й разряду съ утвержденія Его Высочайшесвященство, Инокентія Архіепископа Херсонскаго и Таврическаго и Кавалера. Въ удостовѣреніе чего и данъ ему Чинтулову Атестатъ изъ Правленія Херсонской Д. Семинаріи Іюлія 14 дня 1849 года“ ³² На слѣдующата